

DZIENNIK URZĘDOWY

Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych

Warszawa, 20 lutego 1957 r.

Nr 1

Poz. 1 — 8

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA

- Poz. 1 — Zarządzenie nr 2 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 2 stycznia 1957 r. w sprawie ustalenia trybu postępowania w zakresie uzgadniania, wydawania i rozpowszechniania aktów normatywnych w Ministerstwie Przemysłu Materiałów Budowlanych.
- Poz. 2 — Zarządzenie nr 4 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 2 stycznia 1957 r. w sprawie utworzenia funduszu dyspozycyjnego oraz rozporządzania nim przez dyrektorów centralnych zarządów (zarządów) przemysłu.
- Poz. 3 — Zarządzenie nr 7 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 11 stycznia 1957 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych w resorcie przemysłu materiałów budowlanych.
- Poz. 4 — Zarządzenie nr 21 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 stycznia 1957 r. zmieniające zarządzenie o rozszerzeniu uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych w resorcie przemysłu materiałów budowlanych.

- Poz. 5 — Zarządzenie nr 9 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 15 stycznia 1957 r. w sprawie zabezpieczenia opieki nad zdrowiem pracowników zatrudnionych w zakładach przemysłu materiałów budowlanych oraz organizacji udzielania doraźnej pomocy poszkodowanym.
- Poz. 6 — Zarządzenie nr 10 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 16 stycznia 1957 r. zmieniające zarządzenie o powołaniu w resorcie pełnomocników do spraw oszczędnego oraz racjonalnego wykorzystania paliw stałych.
- Poz. 7 — Zarządzenie nr 12 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 17 stycznia 1957 r. w sprawie zapobiegania powstawaniu remanentów maszyn w zakładach.
- Poz. 8 — Zarządzenie nr 16 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 stycznia 1957 r. w sprawie rozporządzania zbędnymi maszynami i innymi przedmiotami urzędu trwałego.

KOMUNIKAT

ZARZĄDZENIE nr 2 MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 2 stycznia 1957 r.

w sprawie ustalenia trybu postępowania w zakresie uzgadniania wydawania i rozpowszechniania aktów normatywnych w Ministerstwie Przemysłu Materiałów Budowlanych

(GM/Pr. 1-13/56)

W celu ustalenia właściwego trybu postępowania w zakresie uzgadniania, wydawania i rozpowszechniania aktów normatywnych w Ministerstwie Przemysłu Materiałów Budowlanych — zarządzam co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie niniejsze zakresem swym obejmuje projekty:

- 1) ustaw, dekretów, uchwał, rozporządzeń i zarządzeń inicjowanych przez Ministerstwo,
- 2) zarządzeń i okólników Ministra,
- 3) pism okólnych departamentów i jednostek równorzędnych.

2. Akty wymienione w ust. 1 — w dalszej treści niniejszego zarządzenia — zwane są aktami normatywnymi.

§ 2. Tryb uzgadniania i wydawania aktów normatywnych wymienionych w § 1 ust. pkt 1 — określa uchwała Rady

Ministrów z dnia 11 grudnia 1948 r. o trybie uzgadniania i uchwalania projektów ustaw, dekretów i rozporządzeń oraz zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1950 r. o trybie przygotowania spraw wnoszonych pod obrady Prezydium Rządu.

§ 3. Inicjatywa wydawania aktów normatywnych wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 2 i 3 należy do Ministra, Podsekretarza Stanu, Dyrektorów Departamentów i jednostek równorzędnych.

§ 4. 1. Podpisane przez Ministra zarządzenia i okólniki podlegają rejestracji i ewidencji w Wydziale Prawnym Gabinetu Ministra.

2. Dla pism okólnych, wydawanych przez dyrektorów departamentów będą prowadzone rejestry przez właściwe departamenty.

§ 5. 1. Akty normatywne Ministerstwa podlegają publikacji przez ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych — służbowym organie Ministerstwa.

2. Redakcja Dziennika Urzędowego prowadzona będzie przez Wydział Prawny Gabinetu, administracja zaś przez Zarząd Administracyjno-Gospodarczy.

§ 6. Dyrektor Zarządu Administracyjno-Gospodarczego zabroni powielania jakichkolwiek aktów normatywnych nie zaopatrzonych przez Wydział Prawny Gabinetu Ministra w stwierdzenie, iż podlegają publikacji przez powielenie — z określeniem ilości egzemplarzy.

§ 7. Szczegółowy tryb postępowania w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem, określa instrukcja stanowiąca załącznik do zarządzenia.

§ 8. Za ściśle przestrzeganie trybu i zasad postępowania, ustalonych postanowieniami niniejszego zarządzenia — odpowiedzialnymi czynią Ob. Ob. Dyrektorów departamentów i jednostek równorzędnych.

§ 9. 1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą:

- 1) Zarządzenie nr 5 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 lutego 1953 r. w sprawie trybu postępowania w Ministerstwie Przemysłu Materiałów Budowlanych w zakresie uzgadniania, wydawania i rozprowadzania aktów prawodawczych i innych aktów normatywnych.
- 2) Zarządzenie wewnętrzne nr 43 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 marca 1954 r. w sprawie trybu postępowania w zakresie aktów normatywnych ogłaszanych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych.
- 3) Zarządzenie nr 136 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 24 sierpnia 1955 r., zmieniające zarządzenie nr 43 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 marca 1954 roku.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

Załącznik do zarządzenia nr 2 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 2 stycznia 1957 r.

INSTRUKCJA

w sprawie trybu postępowania w zakresie uzgadniania, wydawania i rozpowszechniania aktów normatywnych w Ministerstwie Przemysłu Materiałów Budowlanych.

I. 1. Projekty aktów normatywnych wymienionych w § 1 ust. 1 pkt. 1 zarządzenia, inicjowane przez inne władze i urzędy i przesyłane w trybie uzgadniania do zaopiniowania przez Ministerstwo Przemysłu Materiałów Budowlanych, — kierowane są wyłącznie do Gabinetu Ministra — Wydział Prawny, który dla ustalenia stanowiska resortu porozumiewa się z zainteresowanymi jednostkami organizacyjnymi Ministerstwa, redaguje uwagi i przedkłada do akceptacji Ministra.

2. Dyrektorzy Departamentów i innych jednostek organizacyjnych zgłaszających uwagi do projektów aktów normatywnych, powinni bezwzględnie przestrzegać terminów ustalonych dla zgłoszenia uwag. Ustalony termin, obowiązujący również w przypadkach uzgadniania swych opinii przez poszczególne jednostki z innymi jednostkami organizacyjnymi.

3. Niezgłoszenie uwag w określonym terminie jest równoznaczne z wyrażeniem zgody na brzmienie aktu normatywnego w otrzymanej redakcji.

II. 1. O formie aktu normatywnego (zarządzenie, okólnik, pismo okólne departamentu) decyduje przedmiot regulowanej sprawy, jego ważność i zakres obowiązywania.

Układ aktów normatywnych — wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 2 i 3 zarządzenia — powinien odpowiadać wzorem stanowiącym załącznik nr 1 i 2 do niniejszej instrukcji. Akty normatywne winny być redagowane zwięźle i jasno oraz obejmować swym zakresem całość regulowanego zagadnienia.

2. Jednostka inicjująca wydanie aktu normatywnego opracowuje jego projekt i łącznie z uzasadnieniem wydania, (zał. nr 3 do instrukcji) przesyła do Gabinetu Ministra, który opiniuje projekt pod względem formalno-prawnym, w szczególności, zgodności jego z innymi obowiązującymi przepisami i przedkłada do podpisu Ministra.

Pisma okólne departamentów i jednostek równorzędnych, podlegają uzgodnieniu z Wydziałem Prawnym Gabinetu Ministra w zakresie ustalonym dla aktów normatywnych podpisywanych przez Ministra.

3. W przypadku gdy zagadnienie objęte treścią projektu aktu normatywnego wykracza poza zakres działania jednostki inicjującej lub też nakłada obowiązki na inne jednostki organizacyjne Ministerstwa — projekt przekazywany do Gabinetu Ministra powinien być zaopatrzony w dowód uzgodnienia z zainteresowanymi jednostkami.

4. Departament lub też inna jednostka organizacyjna, z którą dokonywane jest uzgodnienie, winien wyrazić swą opinię w zasadzie w terminie określonym przez jednostkę inicjującą — nie później jednak jak w terminie pięciu dni od daty otrzymania projektu.

Brak odpowiedzi w tym terminie może być uważany za brak zastrzeżeń. Zaopiniowanie projektu przez Gabinet Ministra powinno nastąpić nie później, jak w ciągu 7 dni od daty jego złożenia.

5. Projekt aktu normatywnego, który ma być wydany w porozumieniu z innymi władzami, urzędami, lub instytucjami (organizacjami społecznymi) — jednostka inicjująca uzgadnia z branżową jednostką organizacyjną urzędu, w porozumieniu z którym akt normatywny ma być wydany i przesyła do Gabinetu Ministra. Projekt powinien być zaopatrzony w dowód uzgodnienia.

6. Za wydanie niezgodnionego aktu normatywnego odpowiedzialnym jest Dyrektor Gabinetu Ministra, który przed przedłożeniem do podpisu Ministra — winien sprawdzić czy projekt został właściwie uzgodniony.

7. Rejestracja aktów normatywnych, o której mowa w § 4 zarządzenia — polega na wpisaniu każdego aktu do rejestru zaczynającego się w każdym roku kalendarzowym od nr 1 dla każdej formy aktów normatywnych (Zarządzenia, okólniki) oraz zamieszczeniu na danym akcie daty jego wydania i właściwego numeru — pod jakim został wpisany.

8. Rejestry prowadzone przez poszczególne departamenty dla wydawanych pism okólnych — powinny odpowiadać zasadom, ustalonym w ust. 7.

9. Dziennik Urzędowy Ministra ukazywać się będzie dwa razy w miesiącu, w zasadzie 15 i ostatniego dnia każdego miesiąca. Akty normatywne przeznaczone do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym należy składać w Gabinetie Ministra — Wydział Prawny, na 10 dni przed ukazaniem się numeru Dziennika Urzędowego, tj. do dnia 5 i 20 każdego miesiąca.

Akty normatywne nie ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa — będą dla celów informacyjnych i ciągłości ewidencji wykazywane według kolejności wydania w specjalnym komunikacie Dziennika Urzędowego.

10. Powielane będą jedynie akty normatywne o charakterze tajnym i poufnym, które nie mogą być ogłaszane w Dzienniku Urzędowym oraz akty normatywne o charakterze wyjątkowo pilnym.

11. Akty normatywne, których — ze względu na ich treść — wskazane jest zgłoszenie w Monitorze Polskim, przekazywane będą do ogłoszenia wyłącznie za pośrednictwem Gabinetu Ministra — Wydział Prawny.

Załącznik nr 1 do instrukcji
(data)

Załącznik nr 3 do instrukcji
(data)

**ZARZĄDZENIE (OKÓLNIK) Nr.....
MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH**

**KARTA OBIEGOWA
projektu zarządzenia**

z dnia września 1956 roku

w sprawie

w sprawie

(L. dz. GM/Pr 1 — 14/56)

(T r e ś ć)

1. Jednostka inicjująca

2. Jednostka odpowiedzialna
za wykonanie zarządzenia

3. Uzasadnienie konieczności
wydania zarządzenia

Rozdzielnik*)

MINISTER

(data i podpis dyrektora)

Załącznik nr 2 do Instrukcji
(data)

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Departament

Znak:

4. Jednostki organ.
z którymi projekt
został uzgodniony

PISMO OKÓLNE Nr.....

z dnia września 1956 r.

w sprawie

(T r e ś ć)

Lp.	Nazwa jednostki	Podpis Dyr. Departamentu data i stempel
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Wniosek Wiceministra (Gene-
ralnego Dyrektora), któremu
podlega jednostka inicjująca,
o podpisanie zarządzenia przez
Ministra

Rozdzielnik*)

DYREKTOR DEPARTAMENTU

*) tylko w przypadku nie ogłaszania w Dz. Urz. M. P. M. B.

(data)

2.

ZARZĄDZENIE nr 4

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 2 stycznia 1957 r.

(FN2-000-56)

w sprawie utworzenia funduszu dyspozycyjnego oraz rozporządzania nim przez dyrektorów centralnych zarządów (zarządów) przemysłu.

Na podstawie § 14 Uchwały nr 518 Rady Ministrów z dnia 17 sierpnia 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień dyrektorów centralnych zarządów przemysłu (M. P. nr 83 poz. 975) zarządza się, co następuje:

§ 1. W centralnych zarządach (zarządach) przemysłu i Centralnym Zarządzie Zbytu, zwanych dalej centralnymi zarządami, tworzy się fundusz dyspozycyjny w ramach preliminarzy wydatków administracyjnych.

§ 2. Wysokość kwoty rocznego funduszu dyspozycyjnego ustala się zależnie od zaliczenia centralnych zarządów do tabeli płac stanowiącej załącznik nr 4 do Uchwały nr 192 Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w centralnych zarządach i zarządach, a mianowicie:

- 1) do zł 20.000 dla Centralnego Zarządu Przemysłu Cementowego,
- 2) do zł 16.000 dla Centralnych Zarządów Przemysłu: Ceramiki Budowlanej Zachód, Ceramiki Budowlanej Północ, Ceramiki Budowlanej Południe, Eksploatacji Kruszywa, Szklarskiego, Wapienniczego i Gipsowego, Ceramicznego i Centralnego Zarządu Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych,
- 3) do zł 12.000 dla Centralnych Zarządów Przemysłu: Kamienia Budowlanego, Materiałów Budowlanych Wapienno-Piaskowych, Izolacyjnego, Zarządu Przemysłu Szklarskiego i Centralnego Zarządu Zbytu.

§ 3. Fundusz dyspozycyjny przeznacza się na:

- 1) koszty związane z przyjmowaniem gości krajowych i zagranicznych (podejmowanie obiadem lub innym poczęstunkiem, zakup biletów na imprezy, organizowanie wycieczek itp.),
- 2) koszty konferencji prasowych,
- 3) dary w naturze lub ofiary pieniężne z okazji ważnych akcji społecznych o znaczeniu politycznym, kulturalno-oświatowym i społecznym,
- 4) popularyzację ważnych zagadnień (organizowanie konkursów),
- 5) wydatki na inne cele reprezentacyjne.

§ 4. Funduszem dyspozycyjnym rozporządza dyrektor centralnego zarządu, który dysponowanie funduszem może przekazać swoim zastępcom.

§ 5. 1. Pokrywanie wydatków z funduszu dyspozycyjnego następuje w ciężar kredytów § 24 poz. a jednolitej klasyfikacji budżetowej.

2. Dokonane wydatki pieniężne powinny być udokumentowane dowodami oryginalnymi. W przypadku niemożności uzyskania dowodów oryginalnych dopuszcza się przedstawienie dokumentów zastępczych.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1957 roku.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

3.

ZARZĄDZENIE nr 7

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 11 stycznia 1957 r.

w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych w resorcie przemysłu materiałów budowlanych.

(OR — 006-34)

Na podstawie §§ 6 i 9 uchwały nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski nr 94, poz. 1047) oraz w wykonaniu odnośnych przepisów powołanej powyżej uchwały Rady Ministrów zarządza się, co następuje:

§ 1. W zakresie planowania i produkcji uprawnia się państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe do:

1. Ustalania i zatwierdzania szczegółowych rocznych planów techniczno-przemysłowo-finansowych we wszystkich wskaźnikach zarówno ilościowych, jak i jakościowych, opracowanych na podstawie rocznych wskaźników zadań planowych, ustalonych przez właściwe branżowo lub terytorialnie-branżowo centralne zarządy przemysłu na podstawie opinii przedsiębiorstwa.

W skład ustalonych przez centralne zarządy przemysłów wskaźników do planu rocznego przedsiębiorstwa wchodzi:

- a) wartość produkcji towarowej w cenach zbytu, w tym wartość produkcji przeznaczonej na eksport (wyrażona w walucie krajowej oraz w dewizach),
- b) ilość produkcji najważniejszych asortymentów — lub ilość produkcji określona w jednostkach umownych — ustalone dla przedsiębiorstwa przez centralny zarząd przemysłu oraz limity zaopatrzeniowe surowców podstawowych, deficytowych i importowanych (stosownie do zał. nr 1 do zarządzenia),
- c) suma funduszu płac ogółem (łącznie z funduszem bezosobowym),
- d) zysk, bądź strata (w wielkości bezwzględnej) oraz określenie stosunku kosztów własnych produkcji towarowej do wartości produkcji towarowej w cenach zbytu,
- e) wysokość wpłaty do budżetu (bądź wysokość dotacji),
- f) wysokość dotacji budżetowej na inwestycje limitowe,
- g) limit finansowy na kapitalne remonty,
- h) suma normatywu środków obrotowych ogółem.

Podstawą do oceny rocznych wyników pracy przedsiębiorstw są wymienione wyżej planowane wskaźniki ustalone przez centralne zarządy przemysłu również wówczas, gdy zawarte w nich zadania planowe zostały podwyższone w szczegółowych planach zatwierdzonych przez przedsiębiorstwo.

2. Zatwierdzania planów operatywnych (kwartalno-miesięcznych) przedsiębiorstw, opracowanych na podstawie zatwierdzonego planu rocznego, z uwzględnieniem posiadanego portfela zamówień, jak również na podstawie wytycznych centralnego zarządu przemysłu. Uruchomienie produkcji może nastąpić wyłącznie na podstawie uzyskanego zamówienia lub oceny rynku.

Zlecanie dodatkowych zadań w ciągu roku przez centralny zarząd przemysłu może nastąpić tylko za zgodą przedsiębiorstwa.

Operatywne plany powinny zabezpieczać wykonanie planu rocznego we wszystkich jego elementach.

3. W razie braku pokrycia zamówieniami planu w ustalonych asortymentach (pkt. 1 lit. b) przedsiębiorstwo jest zwolnione od wykonania planu danego asortymentu.

W razie braku możliwości wykonania przez przedsiębiorstwo asortymentów z planu rocznego, przedsiębiorstwo może nie wykonać ustalonych asortymentów za zgodą centralnego zarządu przemysłu i w porozumieniu z odbiorcą.

W każdym przypadku obowiązuje przedsiębiorstwo wykonanie planu produkcji towarowej wg cen zbytu.

4. Przyjmowania od przedsiębiorstw uspołecznionych i instancji państwowych oraz rzemiosła zamówień na dostawę nie objętych planem wyrobów z materiałów własnych lub zleciodawcy albo z odpadów produkcyjnych bądź świadczenia usług, jeżeli ich wykonanie jest możliwe bez uszczerbku dla realizacji planu, nie spowoduje przekroczenia limitów zużycia podstawowych surowców i dostawa nie obejmuje wyrobów należących do grup materiałowych bilansowanych względnie rozdzielanych przez scentralizowany aparat zbytu (Centralny Zarząd Zbytu Materiałów Budowlanych).

5. Uruchamiania produkcji ubocznej artykułów rynkowych, nie będących materiałami budowlanymi, bez konieczności wydzielania odrębnych komórek organizacyjnych, ustalania cen oraz organizacji zbytu produkcji ubocznej.

Całkowity zysk z produkcji ubocznej (artykułów nie będących materiałami budowlanymi) przeznaczają się na fundusz zakładowy. Produkcji ubocznej nie obejmuje się wskaźnikami planu rocznego i nie zalicza się do jego wykonania.

Produkcja uboczna artykułów rynkowych — o których mowa powyżej — obejmuje wytwarzanie wyrobów nie stanowiących produkcji ubocznej materiałów budowlanych.

Za produkcję uboczną materiałów i wyrobów dla potrzeb budownictwa, zwaną produkcją uboczną materiałów budowlanych, uważa się produkcję uboczną wykonywaną przez przedsiębiorstwa (zakłady pracy), których zasadniczym zadaniem jest wytwarzanie materiałów budowlanych tylko w przypadku, gdy:

- uzyskuje się wyroby przez zastosowanie innego procesu technologicznego i posiadające cechy zasadniczo różne od produkowanych,
- wykonanie wyrobów jest możliwe bez uszczerbku dla realizacji planu produkcji podstawowej i nie spowoduje przekroczenia limitów zużycia surowców i materiałów podstawowych, deficytowych oraz importowanych,
- niezbędne dla wykonania produkcji ubocznej materiały i surowce podstawowe uzyskiwane są z ponadplanowej, własnej produkcji podstawowej, a szczególnie w przypadku posiadania przez te materiały cech materiałów masowych (np. cement, wapno), gdy zostały objęte planem terenowego zaopatrzenia materiałowego z puli wolnorynkowej.

W każdym przypadku właściwymi do wydawania opinii o zakwalifikowaniu poszczególnych asortymentów wyrobów do kategorii: produkcji ubocznej artykułów rynkowych lub produkcji ubocznej materiałów budowlanych są dyrektorzy centralnych zarządów przemysłu.

Uruchamianie produkcji ubocznej nie może wpływać na obniżenie zdolności produkcyjnej zakładów pracy w zakresie produkcji podstawowej lub powodować ograniczeń w zwiększaniu produkcji podstawowej w drodze rozbudowy względnie odbudowy oddziałów produkcji podstawowej.

Zasady organizacji produkcji ubocznej materiałów budowlanych, finansowania potrzeb eksploatacji i inwestycji zbytu, ustalania cen oraz tworzenia i przeznaczenia funduszu specjalnego w przedsiębiorstwach prowadzących produkcję uboczną materiałów budowlanych określa uchwała nr 719 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r. w sprawie dodatkowych środków do popierania i rozwoju produkcji ubocznej materiałów dla potrzeb budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski nr 100, poz. 1154).

6. Zatwierdzania oraz dokonywania zmian konstrukcji i technologii wyrobów, w szczególności dla uzyskania poprawy ich jakości i ekonomiczności, z zastrzeżeniem wyłączenia z tego uprawnienia na okres przejściowy zatwierdzeń zmian technologii wyrobów w branżach: cementu oraz szkła okiennego.

§ 2. W zakresie inwestycji i kapitalnych remontów uprawnia się państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe do:

1. Opracowywania rocznych planów inwestycji limitowych na podstawie planowanych środków finansowych, a dla inwestycji kluczowych — również wg wytycznych narodowego planu gospodarczego.

Dokonywania zmian planu rocznego i opracowywania planów operatywnych w porozumieniu z wykonawcą.

Opracowany plan, jak również dokonywane w nim zmiany nie mogą naruszyć ustalonego limitu na roboty budowlano-montażowe.

2. Przekroczenia limitu inwestycyjnego o wartość maszyn i urządzeń, które zgodnie z planem miały być montowane w następnym roku, a których zmontowanie stało się możliwe w roku operacyjnym ze względu na przyspieszenie robót i wygospodarowanie lub uzyskanie środków inwestycyjnych na pokrycie kosztów montażu.

3. Zatwierdzania zakresu rzeczowo-finansowego inwestycji pozalimitowych, z zastrzeżeniem, że wyłącznie oszczędności w zużyciu materiałowo-technicznym powstałe przy wykonaniu inwestycji limitowych — mogą być wykorzystywane dla potrzeb inwestycji pozalimitowych.

4. Zatwierdzania planów kapitalnych remontów w ramach limitów finansowych z funduszu amortyzacyjnego, określonych przez centralny zarząd przemysłu.

5. Pokrywania w gospodarczo uzasadnionych przypadkach z funduszu amortyzacyjnego, w ramach rocznego planu kapitalnych remontów, kosztów modernizacji maszyn i urządzeń, jak również kosztów zakupu i montażu maszyn lub urządzeń przeznaczonych do zastąpienia zużytych, jeżeli wymiana tych maszyn i urządzeń jest bardziej uzasadniona niż poddanie ich kapitalnemu remontowi.

6. Wykonywania drobnych inwestycji w zakresie mechanizacji, modernizacji, racjonalizacji, rozszerzania produkcji artykułów masowego spożycia, zagospodarowania nieczynnych obiektów — z kredytów udzielanych przez banki finansujące działalność eksploatacyjną.

7. Zlecania pracownikom własnym i obcym oraz opłacania ze środków inwestycyjnych dokumentacji projektowo-kosztorysowej i adaptacji projektów typowych w przypadkach ekonomicznie uzasadnionych. Podstawą oceny ekonomicznej jest porównanie: kosztów, terminów, jakości wykonania dokumentacji, poprzedzone ustaleniem potrzeby opracowania dokumentacji oraz jej zakresu.

Koszt dokumentacji zleconej w trybie umowy o dzieło nie może przekraczać kwoty obliczonej na podstawie obowiązujących cenników dokumentacji projektowo-kosztorysowej.

Dyrektor przedsiębiorstwa udzielający zlecenia na wykonanie dokumentacji projektowo-kosztorysowej przez zakładowe grupy projektowe lub pracowników obcych ponosi odpowiedzialność za wybór właściwego wykonawcy oraz za pełne wykorzystanie opracowanej dokumentacji.

8. Zlecenia własnym pracownikom sporządzania dokumentacji dla remontów kapitalnych i średnich wykonywanych przez przedsiębiorstwo systemem gospodarczym, gdy nie ma możliwości wykonania tej dokumentacji przez przedsiębiorstwo we własnym zakresie lub resortowe biura projektowo-konstrukcyjne.

Uzyskanie odmowy sporządzenia dokumentacji przez resortowe biura projektowo-konstrukcyjne nie jest wymagalne w przypadkach, gdy udzielenie zlecenia własnym pracownikom poprzedzone zostało oceną ekonomiczną, której zasady określa przepis pkt. 7.

9. Zatwierdzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej za wyjątkiem inwestycji o charakterze kulturalno-socjalnym i administracyjnym — zgodnie z niżej podanymi zasadami:

- a) założenia, projekty wstępne oraz zbiorcze zestawienia kosztów budowy inwestycji i remontów, których koszt nie przekracza 300.000 zł,
- b) projekty techniczno-robocze obiektów i robót wydzielonych, stanowiących odrębne składniki inwestycyjne lub remontowe o wartości kosztorysowej do 300.000 zł (również do tej wartości kosztorysowej adaptowane projekty typowe).

Ustalony powyżej zakres zatwierdzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej może być zwiększony przez dyrektora centralnego zarządu przemysłu — w ramach posiadanych uprawnień — w odniesieniu do poszczególnych inwestycji.

10. Wykonywania inwestycji i kapitalnych remontów we własnym zakresie, bądź powierzania ich wykonawstwa w ramach prac zleconych pracownikom własnym i obcym w przypadkach ekonomicznie uzasadnionych.

11. Zatwierdzania wysokości premii służby inwestycyjnej, zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania.

12. Zlecania pracownikom własnym i obcym sporządzania planów ruchu (rocznych planów bezpiecznego prowadzenia robót górniczych i prawidłowej gospodarki złożem), gdy nie ma możliwości wykonania tych planów przez przedsiębiorstwo we własnym zakresie.

§ 3. W zakresie organizacji, zatrudnienia i płac uprawnia się państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe do:

1. Ustalania szczegółowej organizacji przedsiębiorstwa. Przy określaniu schematu organizacyjnego przedsiębiorstwa nie znajdują zastosowania dotychczasowe zasady określania szczebli komórek (dział, sekcja, stanowisko pracy). Dla przyjęcia odpowiedniego szczebla komórki ma znaczenie jej ważność dla przedsiębiorstwa oraz stan osobowy. Zmiany w schematach organizacyjnych nie mogą powodować obniżki uposażeń pracowników lub zwiększenia globalnego funduszu płac.

2. Ustalania — w ramach układu zbiorowego i obowiązujących przepisów — norm pracy, taryfikatorów płacowych i regulaminów premiowania, a w szczególności:

- a) ustalania zaszeregowania wszystkich pracowników przedsiębiorstwa, zgodnie z obowiązującym systemem płac i stawkami,
- b) zaszeregowania pracowników przedsiębiorstwa w wyjątkowo uzasadnionych przypadkach do grupy (stawki)

uposażenia bezpośrednio wyższej niż przewidują przepisy dla danego stanowiska oraz przyznawania wybitnym specjalistom wynagrodzeń ryczałtowych w ramach zatwierdzonego funduszu płac za zgodą rady robotniczej. Ryczałt nie może być przyznany dyrektorowi przedsiębiorstwa i jego zastępcom bez zgody dyrektora centralnego zarządu przemysłu. Wysokość górnej granicy ryczałtu określa się na 3.500 zł miesięcznie.

Zaszeregowanie pracowników fizycznych, dla których obowiązujące taryfikatory kwalifikacyjne przewidują tylko jedną kategorię zaszeregowania może być dla nowowstępujących do pracy obniżane o jedną kategorię w okresie ich przyuczania.

3. Wykorzystania zaistniałych oszczędności (względnych) na funduszu płac w następnych okresach danego roku.

4. Zlecania w ramach posiadanego bezosobowego funduszu płac pracownikom przedsiębiorstwa i pracownikom obcym wykonania prac doraźnych lub okresowych.

5. Dokonywania przerzutów z „pozostałych nakładów — pozycji: usługi obce“ planu kosztów własnych na fundusz bezosobowy w każdorazowo ekonomicznie uzasadnionych przypadkach za zgodą lub z upoważnienia dyrektora centralnego zarządu przemysłu.

6. Ustalania norm pracy w okresie uruchamiania nowego asortymentu.

7. Wypłacania w uzasadnionych przypadkach pracownikom przedsiębiorstwa zaliczki na poczet wynagrodzenia do wysokości 10-dniowego zarobku, podlegającej potrąceniu przy wypłacie ostatecznie obliczonych zarobków za dany miesiąc.

§ 4. W zakresie spraw finansowych uprawnia się państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe do:

1. Tworzenia w ramach planu kosztów administracyjno-gospodarczych funduszu dyspozycyjnego i rozporządzania nim stosownie do zasad ustalonych w treści zarządzenia nr 110 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 15 maja 1956 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

2. Spisywania na podstawie protokołów komisji inwentaryzacyjnych nie zawinionych ubytków materiałowo-towarowych o charakterze ubytków nadzwyczajnych i wynikających z przyczyn losowych.

3. Spisywania z ksiąg:

- a) nie zawinionych niedoborów materiałowych, produkcji w toku oraz wyrobów gotowych,
- b) wartości zdeprecjonowanych materiałów w przypadkach nie zawinionych przez pracowników,
- c) należności — w granicach kwot ustalonych w zarządzeniu wykonawczym Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych (zarządzenie nr 175 z dnia 13 lipca 1956 r. — Dz. Urz. MPMB nr 6 poz. 26) do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie określania zasad i trybu oraz organów właściwych do wydawania decyzji o umarzaniu oraz o udzielaniu ulg w spłaceniu należności przysługujących jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom (Dz. U. nr 17, poz. 93).

§ 5. W pozostałych dziedzinach gospodarki uprawnia się państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe do:

1. Sprzedawania przedsiębiorstwom państwowym zbędnych materiałów i przedmiotów nietrwałych, jeżeli właściwa

jednostka organizacyjna zbytu nie nabyła ich, bądź nie wskazała nabywcy w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

2. W razie niemożności sprzedaży przedsiębiorstwom państwowym (pkt. 1) przedsiębiorstwo może sprzedać zbędne materiały i przedmioty nietrwałe spółdzielniom, rzemieślnikom i osobom prywatnym. Decyzja co do sprzedaży i ceny powinna być ustalona komisyjnie.

3. Sprzedawania przedsiębiorstwom państwowym, spółdzielniom, rzemieślnikom i osobom prywatnym zbędnych maszyn i urządzeń, jeśli właściwa jednostka nadrzędna w okresie 2-ch miesięcy nie dała innej dyspozycji.

Sprzedaż powinna być poprzedzona opinią komisji co do celowości sprzedaży i ceny.

4. Sprzedawania i nieodpłatnego przekazywania instytucjom państwowym wzorców i próbek wyrobów oraz półfabrykatów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa.

5. Nieodpłatnego przekazywania organizacjom społecznym i związkowym drobnych przedmiotów wyposażenia przedsiębiorstwa oraz świadczenia drobnych usług w porozumieniu z czynnikiem społecznym.

6. Zatwierdzania cen na wyroby i usługi, po uprzednim uzgodnieniu ceny z odbiorcą, w zakresie cen niezastrzeżonych do decyzji centralnego zarządu przemysłu lub innych organów do tego upoważnionych.

7. Zbywania wyrobów przedsiębiorstwa na podstawie upoważnienia centralnego zarządu przemysłu — wydanego w porozumieniu z Centralnym Zarządem Zbytu Materiałów Budowlanych — bez udziału organizacji zbytu.

8. Zawierania umów ze spółdzielniami i z rzemieślnikami na wykonanie prac na warunkach dogodnych dla przedsiębiorstwa.

9. Dokonywania zakupów w spółdzielniach, jednostkach gospodarki nie uspołecznionej i u osób prywatnych w przypadkach ekonomicznie uzasadnionych.

10. Wypłacania osobom prywatnym z tytułu dostaw i usług jednorazowo kwot w gotówce do wysokości 3.000 zł.

§ 6. Państwowe przedsiębiorstwo przemysłowe może odmówić przesyłania sprawozdań statystycznych, jeśli nie są one zatwierdzone przez Główny Urząd Statystyczny.

§ 7. Zarządzenie niniejsze obejmuje łącznie uprawnienia dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłowych określone w zarządzeniu nr 115 Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 czerwca 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień dyrektorów przedsiębiorstw przemysłowych w resorcie Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz uprawnienia przedsiębiorstw wynikające z uchwały nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski nr 94, poz. 1047).

§ 8. Tracą moc: zarządzenie nr 226 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 21 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień dyrektorów centralnych zarządów w resorcie przemysłu materiałów budowlanych w części uregulowanej odrębnie niniejszym zarządzeniem oraz inne akty normatywne wydane przez Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych, sprzeczne z niniejszym zarządzeniem.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania, z mocą od dnia 17 grudnia 1956 r.

MINISTER
Mgr inż. St. Pietrusiewicz

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7
Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 11 stycznia 1957 r.

WYKAZ SUROWCÓW

objętych limitami zaopatrzeniowymi

Przemysł Cementowy:

węgiel,
kule,
cylpepsy,
płyty manganowe,
importowane kształtki magnezytowe i szamotowe,
worki papierowe.

Przemysł Wapienno-Gipsowy:

węgiel,
kule,
wyroby szamotowe,
worki papierowe,
karton na płyty gipsowe.

Przemysł Szklarski:

węgiel,
gaz,
soda amoniakalna,
potaż kalcynowy,
minia ołowiana,
złoto,
selen,
stłuczka szklana,
tarcica,
glina grossalmerode,
tektura falista,
oraz uzupełniające przemysł szklarski nadzorowany przez CZP Szklarskiego (Sosnowiec):
żelazo i stal wg grup kontyngentowych,
metale kolorowe,
elektrody.

Przemysł Ceramiczny:

węgiel,
gaz,
kaoliny,
skaleń importowany,
kwarc importowany,
gips importowany,
złoto,
minia ołowiana,
boraks,
gliny fajansowe importowane.

Przemysł Ceramiki Budowlanej:

węgiel,
szczapy i wałki opałowe,
tarcica,
papier szybrowy,
biel cynkowa (dla CZP Północ).

Przemysł Materiałów Budowlanych Wap.-Piaskowych:

węgiel,
wapno.

Przemysł Kamienia Budowlanego:

bednarka na piły do traków,
piasek staliwny importowany.

Przemysł Eksploatacji Kruszywa:

węgiel,
paliwo płynne.

Przemysł Izolacyjny:

tektura filcowa,
tektura surowa,
azbest,
asfalt,
pak,
smoła preparowana,
kora korkowa,
żżyny korkowe,
makulatura,
szmaty wełniane,
szmaty bawełniane,
talk techniczny,
posypka importowa.

Przedsiębiorstwa Rem.-Montażowe:

żelazo i stal wg grup kontyngentowych,
metale kolorowe,
elektrody.

4.

ZARZĄDZENIE nr 21**MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH**

z dnia 31 stycznia 1957 r.

zmieniające zarządzenie o rozszerzeniu uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych w resorcie przemysłu materiałów budowlanych.

(OR-006-34)

§ 1. Na podstawie uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 1957 r. zmieniającej uchwałę nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski nr 94, poz. 1047), wprowadza się następujące zmiany do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 11 stycznia 1957 r.:

1. § 1, pkt. 1, lit. f) otrzymuje brzmienie:

„ f) w zakresie inwestycji limitowych — limit inwestycyjny z wyodrębnieniem limitu robót budowlano-montażowych oraz wysokość dotacji budżetowej i kwota przydzielonych środków z amortyzacji scentralizowanej“.

2. § 2, pkt. 7 otrzymuje brzmienie:

„ pkt. 7 — zlecenia pracownikom własnym i obcym oraz opłacania ze środków inwestycyjnych dokumentacji projektowo-kosztorysowej i adaptacji projektów typowych, jeżeli koszt zleconej dokumentacji nie przekracza zł 10.000, a wynagrodzenie zleceniobiorcy mieścić się w granicach cen obowiązujących państwowe biura projektów, pomniejszonych przez zastosowanie współczynnika w wysokości 0,5.

Dyrektor przedsiębiorstwa udzielający zlecenia na wykonanie dokumentacji projektowo-kosztorysowej przez zakładowe grupy projektowe lub pracowników obcych ponosi odpowiedzialność za wybór właściwego wykonawcy oraz za pełne wykorzystanie opracowanej dokumentacji“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER
Mgr inż. St. Pietrusiewicz

5.

ZARZĄDZENIE nr 9**MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH**

z dnia 15 stycznia 1957 r.

w sprawie zabezpieczenia opieki nad zdrowiem pracowników zatrudnionych w zakładach przemysłu materiałów budowlanych oraz organizacji udzielania doraźnej pomocy poszkodowanym.

(BH/6040-a/57)

Analiza stanu opieki nad zdrowiem załóg zakładów przemysłu materiałów budowlanych wykazuje niedostateczną troskę dyrektorów (kierowników) zakładów pracy o zapewnienie robotnikom właściwej opieki. W celu wzmocnienia ochrony zdrowia i usprawnienia doraźnej pomocy robotnikom w zakładach pracy, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zobowiązuje się dyrektorów (kierowników) zakładów pracy do ścisłej współpracy z zakładowymi ośrodkami przemysłowej służby zdrowia (ambulatoriami, przychodniami, poradniami itp.) oraz Wydziałami Zdrowia Prezydiów Rad Narodowych wojewódzkich i powiatowych.

2. Współpraca powinna opierać się na zasadach ustalonych w Instrukcji nr 60 Ministra Zdrowia z dnia 6.XII. 1954 r. w sprawie działalności profilaktycznej zakładów leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy.

§ 2. W szczególności dyrektorzy (kierownicy) zakładów pracy powinni:

1. Przeprowadzać systematyczną i dokładną analizę wniosków zgłaszanych przez ośrodki przemysłowej służby zdrowia oraz realizować w miarę możliwości wskazane przez nie postulaty.

2. Współpracować z lekarzami przemysłowej służby zdrowia w zakresie:

- opracowywanie planów budowy i adaptacji pomieszczeń na zakładowe ośrodki zdrowia w ramach przewidzianych środków na ten cel,
- przeprowadzanie miesięcznych analiz przyczyn chorób i absencji pracowników spowodowanej chorobą,
- zorganizowania właściwej opieki leczniczej i profilaktycznej nad pracownikami, ze szczególnym zwróceniem uwagi na pracowników zatrudnionych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, oraz na kobiety i młodzież,
- organizowania pierwszej pomocy w razie wypadku lub nagłej choroby pracowników w czasie pracy,
- nadzór nad stanem higieny i kultury miejsca pracy, hoteli robotniczych i domów młodego robotnika,
- akcji wczasów leczniczych i wypoczynkowych,
- propagandy i oświaty sanitarnej.

§ 3. 1. Centralne zarządy przemysłów i jednostki równorzędne obowiązane są prowadzić:

- ewidencję ilościową i analizę jakościową ośrodków społecznej służby zdrowia przy podległych zakładach pracy i personelu zatrudnionego w tych ośrodkach z punktu widzenia zaspokojenia potrzeb zakładów pracy,
- ewidencję i analizę absencji pracowników spowodowanej chorobą, chorób zawodowych pracowników oraz innych chorób mających źródło w warunkach pracy.

2. W oparciu o wymienione materiały, centralne zarządy przemysłów i jednostki równorzędne powinny współpracować z wydziałami zdrowia prezydentów wojewódzkich rad narodowych przy opracowywaniu planów usprawnień i rozszerzenia służby zdrowia w podległych zakładach.

§ 4. 1. W każdym zakładzie należy zgodnie z obowiązującymi przepisami urządzić punkt opatrunkowy zaopatrzony w środki opatrunkowe i lecznicze konieczne do natychmiastowego udzielenia pierwszej pomocy w nagłych zachorowaniach i wypadkach przy pracy.

2. Punkt opatrunkowy powinien być urządzony w miejscu łatwo dostępnym. Należy go oznaczyć tablicą, na której prócz wyraźnego napisu „Punkt opatrunkowy” powinny być zamieszczone nazwiska i imiona ratowników sanitarnych na poszczególnych zmianach i miejsca ich pracy.

3. Rozmieszczenie najbliższych punktów opatrunkowych i miejsce pracy ratowników sanitarnych powinno być stale podawane do wiadomości załogi zakładu pracy.

§ 5. 1. Na każdej zmianie w każdym zakładzie powinien pracować przynajmniej jeden pracownik przeszkolony w zakresie udzielenia pierwszej pomocy poszkodowanym, zwany ratownikiem sanitarnym.

2. Ratownik sanitarny powinien podczas godzin pracy posiadać przy sobie torbę lub skrzynkę wyposażoną w materiały i sprzęt niezbędny do udzielania pierwszej pomocy — dotyczy to w szczególności kopalń podziemnych i odkrywkowych, grup wiertniczych itp.

3. Ratownik sanitarny otrzymuje niezależnie od wynagrodzenia za pracę dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe wynoszące miesięcznie kwotę równą wynagrodzeniu za 3 dniówki kategorii IV.

4. W zakresie udzielenia pierwszej pomocy poszkodowanym ratownik sanitarny powinien stosować się do wskazań udzielonych mu przez lekarza zakładowego. W wypadku braku lekarza zakładowego — do wskazań lekarza ośrodka zdrowia rady narodowej.

§ 6. 1. Przeszkolenie pracowników, którzy pełnić będą czynności ratowników sanitarnych odbywać się będzie na kursach z oderwaniem od pracy.

2. Kierownictwa zakładów przemysłowych z udziałem służb BHP i lekarzy przemysłowych określą liczbę i rozmieszczenie punktów opatrunkowych i ratowników sanitarnych w zakładzie i na jego oddziałach w taki sposób, aby zapewnić doraźną pierwszą pomoc zatrudnionym na wszystkich zmianach.

Przy typowaniu kandydatów do przeszkolenia należy mieć na uwadze tych, którzy w czasie odbywania służby wojskowej byli sanitariuszami oraz istniejących i byłych sanitariuszy.

§ 7. 1. Do dnia 31.III.1957 r. zakłady pracy prześlą do centralnych zarządów wykazy kandydatów do przeszkolenia na ratowników sanitarnych podając imię i nazwisko, datę urodzenia oraz stanowisko w pracy. Centralne zarządy po zebraniu zgłoszeń ustalą ostatecznie listę osób do przeszkolenia i opracują szczegółowy harmonogram kursów.

2. Program 46 godzinnego kursu szkoleniowego dla kandydatów na ratowników sanitarnych, opracują centralne zarządy przemysłów przy współpracy służby zdrowia (Wydział Zdrowia) uwzględniające specyfikę wypadków w danych branżach przemysłowych.

§ 8. Kursy należy organizować stosownie do postanowień zarządzenia nr 160 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 lipca

1954 r. w sprawie zasad organizowania, prowadzenia i finansowania kursowego doszkalania zawodowego (Monitor Polski nr A-67, poz. 849).

§ 9. Zarządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

6.

ZARZĄDZENIE nr 10

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 16 stycznia 1957 r.

zmieniające zarządzenie o powołaniu w resorcie pełnomocników do spraw oszczędnego oraz racjonalnego wykorzystania paliw stałych.

§ 1. W zarządzeniu nr 218 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 lipca 1954 r. w sprawie powołania w resorcie pełnomocnika i w centralnych zarządach pełnomocników do spraw oszczędnego oraz racjonalnego wykorzystania paliw stałych, wprowadza się następującą zmianę:

1. § 1 otrzymuje brzmienie „Powołuję w resorcie PMB pełnomocnika do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych w osobie Obywatela Generalnego Dyrektora inż. Fryderyka Topolskiego, zwanego dalej „resortowym pełnomocnikiem”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

7.

ZARZĄDZENIE nr 12

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 stycznia 1957 roku

w sprawie zapobiegania powstawania remanentów maszyn w zakładach.

(IN.IV-00-600/57)

W związku z uchwałą Komisji Sejmowej Przemysłu w sprawie usprawnienia gospodarki maszynami zakupowanymi na cele inwestycyjne, oraz celem uniknięcia w przyszłości zbędnych zakupów maszyn, urządzeń, oraz kompletnych obiektów zarządzam co następuje:

§ 1. 1. Zamówienie maszyn, urządzeń i kompletnych obiektów dla celów inwestycyjnych, bądź innych celów może nastąpić wyłącznie na podstawie zatwierdzonej dokumentacji projektowo-kosztorysowej w ilościach przewidzianych tą dokumentacją.

2. W wypadku braku zatwierdzonej dokumentacji gdy zaistnieje konieczność zabezpieczenia terminowej dostawy urządzeń, dopuszcza się w okresie przejściowym zamawianie maszyn, urządzeń i kompletnych obiektów na podstawie opinii Komisji powołanej przez dyrektora zakładu — o konieczności zakupu.

§ 2. W skład Komisji powinni wejść:

1. Naczelnny (Główny) inżynier Zakładu,
2. Główny technolog,
3. Kierownik służby inwestycyjnej Zakładu,
4. Kierownik komórki zaopatrzenia inwestycyjnego,
5. Projektant,
6. Przedstawiciel Rady Robotniczej.

§ 3. Każde zamówienie składane na maszyny, urządzenia bądź kompletne obiekty powinno zawierać potwierdzenie kierownika służby inwestycyjnej, że zamawiany przedmiot nie figuruje w żadnym ze spisów maszyn zgłaszanych przez resorty do upłynnienia.

§ 4. Wszystkie maszyny i urządzenia zakupione z kredytów inwestycyjnych stanowiące rezerwę produkcyjną na wypadek awarii zgodnie z zatwierdzoną dokumentacją projektowo-kosztorysową powinny być przekazywane natychmiast po ich otrzymaniu Działowi Głównego Mechanika lub Działowi Produkcji i powinny być traktowane jako nie wymagające montażu.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

8.

ZARZĄDZENIE nr 16

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 26 stycznia 1957 r.

w sprawie rozporządzania zbędnymi maszynami i innymi przedmiotami urządzenia trwałego.

(ME2-Kt/700)

Na podstawie § 2, ust. 4 Uchwały nr 788 Rady Ministrów z dnia 13.XII.1956 r., w sprawie uprawnień państwowych jednostek organizacyjnych w zakresie rozporządzania zbędnymi maszynami i innymi przedmiotami urządzenia trwałego (Monitor Polski nr 105, poz. 1205) — zarządza się co następuje:

§ 1. Użyte w zarządzeniu wyrażenie „urządzenie” oznacza urządzenia techniczne i inne przedmioty urządzenia trwałego.

§ 2. Protokół komisji sporządzony zgodnie z § 5, ust. 1 cyt. uchwały wraz z decyzją rady robotniczej co do zbycia zbędnych urządzeń, podanych w załączniku nr 1 do zarządzenia, przedsiębiorstwo (zakład) przesyła do centralnego zarządu.

§ 3. Centralny zarząd winien sprawdzić przydatność urządzeń zgłoszonych do zbycia przez przedsiębiorstwo (zakład) — w podległych jednostkach organizacyjnych i wskazać nabywcę urządzenia w ciągu dwu miesięcy od daty zgłoszenia.

§ 4. Urządzenia, które nie znalazły nabywców w podległych jednostkach, centralny zarząd przesyła do resortowych centralnych zarządów, podanych w załączniku nr 2, które zaniem centralnego zarządu mogłyby być tam zakupione oraz Ministerstwu Przemysłu Materiałów Budowlanych do wiadomości.

§ 5. Zainteresowani nabywcy wymienieni w §§ 3 i 4 niniejszego zarządzenia, winni w okresie jednego miesiąca wypowiedzieć się co do przydatności zaoferowanych urządzeń.

§ 6. Zaoferowane urządzenia winny być zbywane przez zakład według kolejności zgłoszeń, względnie zgodnie z decyzją Ministerstwa, o ile zajdzie potrzeba wydania takiej decyzji.

§ 7. Centralny zarząd może w podległych jednostkach dodatkowo określić tryb zbywania niektórych urządzeń nie podanych w załączniku nr 1 niniejszego zarządzenia, a wymagających wyrażenia zgody centralnego zarządu.

§ 8. Dalszy tryb i sposób postępowania, dla urządzeń podanych w załączniku nr 1 i w zakresie rozporządzenia wszystkimi innymi zbędnymi maszynami i przedmiotami urządzenia trwałego, określa wyżej wymieniona Uchwała Rady Ministrów nr 788 z 13.XII.56 r.

§ 9. Wszystkie zbędne urządzenia, które były zgłaszane do Ministerstwa, a nie zostały zagospodarowane przez Ministerstwo do dnia ogłoszenia wyżej podanej Uchwały Rady Ministrów to jest do dn. 29.XII.56 r. oraz urządzenia co do których były wydane decyzje przekazania, a nie zostały zagospodarowane przez reflektanta w ciągu dwu miesięcy od daty wydania decyzji przekazania, winny być zbywane przez przedsiębiorstwo (zakład) zgodnie z cytowaną Uchwałą Rady Ministrów.

§ 10. Orzeczenia komisji kwalifikacyjnej o zaliczeniu urządzenia na złom przy koszcie kapitalnego remontu mniejszym niż 70% wymaga zatwierdzenia Ministerstwa (Resortowa Komisja Kwalifikacyjna).

§ 11. Kontrolę i prawidłowość gospodarki urządzeniami, które były w eksploatacji i urządzeniami stanowiącymi rezerwę awaryjną — sprawuje Departament Mechaniczno-Energetyczny, a nad urządzeniami nowymi niezamontowanymi Departament Inwestycji.

§ 12. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

2. Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy dotyczące spraw unormowanych niniejszym zarządzeniem.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16
Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych

WYKAZ URZĄDZEŃ

które należy zgłaszać do centralnych zarządów:

- 1) Maszyny budowlane (podane w książce maszyny budowlanej),
- 2) Obrabiarki do metali i drewna,
- 3) Maszyny elektryczne i urządzenia do rozruchu,
- 4) Silniki spalinowe,
- 5) Kotły parowe,
- 6) Prasy i młyny,
- 7) Pojazdy mechaniczne,
- 8) Tabor pływający,
- 9) Piece przemysłowe.

Załącznik nr 2 do Zarządzenia nr 16
Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych

WYKAZ JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH

Lp.	Nazwa jednostki	Dokładny adres	Nr telefonu
1	CZP Ceramiki Budowlanej „Północ“	Warszawa, ul. Mazowiecka Nr 12	620-01, 2, 3, 4, 5
2	CZP Ceramiki Budowlanej „Południe“	Katowice, ul. Bogucicka Nr 8/18	311-94
3	CZP Ceramiki Budowlanej „Zachód“	Poznań, Pl. Młodej Gwardii Nr 6	33-16
4	CZP Wapienniczego i Gipsowego	Kraków, ul. Waryńskiego Nr 7	571-14
5	CZP Cementowego	Sosnowiec, ul. Nowotki Nr 2	611-21
6	CZP Materiałów Budowlanych Wapienno-Piaskowych	Warszawa, Al. Niepodległości Nr 188	8-74-41
7	CZP Kamienia Budowlanego	Kraków, ul. Kopernika Nr 1	242-66
8	CZP Izolacyjnego	Chorzów, Pl. 1-go Maja Nr 12	419-46
9	CZP Ceramicznego	Warszawa, ul. Żurawia 3/5	21-05
10	CZP Szklarskiego	Sosnowiec, ul. 22 Lipca Nr 41	630-70
11	Zarząd Przemysłu Szklarskiego	Poznań, Pl. Wolności Nr 6	510-61
12	Centralny Zarząd Eksploatacji Kruszywa	Warszawa, Al. Ujazdowskie Nr 37	21-32-01 do 10
13	C. Z. Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych	Wrocław, ul. Pocztowa Nr 9	92-10
14	Centralny Zarząd Zbytu	Warszawa, Al. Niepodległości Nr 188	874-41
15	Instytut Przemysłu Szkła i Ceramiki	Warszawa, ul. Kredytowa Nr 6	694-71, 2
16	Instytut Przemysłu Wiązujących Materiałów Budowlanych	Opole, ul. Sienkiewicza Nr 22	636
17	Przedsiębiorstwo Geologiczne Surowców Skalnych	Kraków, ul. Dominikańska Nr 3	216-52

KOMUNIKAT

Wydane zostały, a nie ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 247

z dnia 22 grudnia 1956 r. w sprawie ustalenia tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników Centrali Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 248

z dnia 22 grudnia 1956 r. w sprawie ustalenia norm odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej dla pracowników

przedsiębiorstw: Geologicznego Surowców Skalnych i Górniczo-Geologicznego Przemysłu Ceramiki Budowlanej.

Zarządzenie Ministra Nr 249

z dnia 22 grudnia 1956 r. w sprawie ustalenia norm odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej dla pracowników zatrudnionych w zakładach przemysłu wapienniczego i gipsowego oraz eksploatacji kruszywa.

Zarządzenie Ministra Nr 250

z dnia 22 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania zakładu w Czerwonaku.

Zarządzenie Ministra Nr 251

z dnia 24 grudnia 1956 r. w sprawie stworzenia warunków wzrostu eksportu maszyn i urządzeń.

Zarządzenie Ministra Nr 252

z dnia 24 grudnia 1956 r. w sprawie stosowania dodatków do płac zasadniczych w zakładach przemysłu ceramiki budowlanej, kaflarniach i zakładach materiałów budowlanych wapienno-piaskowych dla robót wykonywanych w warunkach zimowych.

Zarządzenie Ministra Nr 253

z dnia 28 grudnia 1956 r. w sprawie ustalenia w Centralnym Laboratorium Przemysłu Ceramiki Budowlanej wykazu prac wykonywanych w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, uprawniających do otrzymania specjalnego dodatku.

Zarządzenie Ministra Nr 254

z dnia 29 grudnia 1956 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: Grębocińskie Zakłady Ceramiki Budowlanej.

Zarządzenie Ministra Nr 255

z dnia 29 grudnia 1956 r. w sprawie zmiany nazwy przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: Stalinogrodzkie Zakłady Papy.

Zarządzenie Ministra Nr 256

z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: Huta Szkła „Przyszłość“.

Zarządzenie Ministra Nr 257

w sprawie zmiany nazwy przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: Branżowe Biuro Konstrukcyjne.

Zarządzenie Ministra Nr 258

z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: Poznańska Fabryka Luster i Szlifiernia Szkła.

Zarządzenie Ministra Nr 259

z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie zmiany zarządzenia o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: Zielonogórskie Zakłady Eksploatacji Kruszywa.

Zarządzenie Ministra Nr 260

z dnia 21 grudnia 1956 r. w sprawie rozszerzenia postanowień zarządzenia Nr 110 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 15 maja 1956 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu dyspozycyjnego oraz rozporządzania nim przez dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłowych na Przedsiębiorstwo Geologiczne Surowców Skalnych.

Zarządzenie Ministra Nr 261

z dnia 29 grudnia 1956 r. w sprawie udziału resortu przemysłu materiałów budowlanych w Powszechnej Wystawie Międzynarodowej w Brukseli w 1958 r.

Zarządzenie Ministra Nr 1

z dnia 2 stycznia 1957 r. w sprawie zabezpieczenia rytmiczności produkcji zakładów wapienniczych i gipsowych nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 3

z dnia 5 stycznia 1957 r. w sprawie nowych zasad wynagradzania robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach podległych Centralnemu Zarządowi Zbytu Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 5

z dnia 2 stycznia 1957 r. w sprawie zniesienia pułapu premiowania w przemyśle eksploatacji kruszywa.

Zarządzenie Ministra Nr 6

z dnia 1 stycznia 1957 r. w sprawie przekazania łomu Michałowice.

Zarządzenie Ministra Nr 8

z dnia 15 stycznia 1957 r. w sprawie prowadzenia dalszej działalności Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego przy Cementowni „Szczakowa“ w Szczakowej.

Zarządzenie Ministra Nr 11

z dnia 16 stycznia 1957 r. w sprawie terminów sporządzania sprawozdań finansowych za rok 1956.

Zarządzenie Ministra Nr 13

z dnia 19 stycznia 1957 r. w sprawie ustalenia okresu eksploatacji wstępnej w Gorlickich Zakładach Przędzy Szklanej w Budowie.

Zarządzenie Ministra Nr 14

w dniu 19 stycznia 1957 r. w sprawie podwyżki płac dla robotników zatrudnionych w Zakładach Wyrobów Korkowych przy Poznańskich Zakładach Materiałów Izolacyjnych podległych Centralnemu Zarządowi Przemysłu Izolacyjnego.

Zarządzenie Ministra Nr 15

z dnia 24 stycznia 1957 r. w sprawie powołania Komisji Resortowej dla ustalenia lokalizacji budowy nowego Zakładu Płytek Kamionkowych i Fajansowych.

Zarządzenie Ministra Przem. Mat. Bud. i Ministra Hutnictwa Nr 17

z dnia 16 stycznia 1957 r. w sprawie przekazania nieczynnej cegielni Czarna, woj. wrocławskie.

Zarządzenie Ministra Nr 18

z dnia 16 stycznia 1957 r. w sprawie przekazania nieczynnej cegielni Potyka, woj. katowickie.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW

BUDOWLANYCH

Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Telefon Administracji: Centrala 21-05 wewn. 673

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata roczna 42 zł. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski, Warszawa, Nr 1529-91-212. Część 30, Dział 5, Rozdział 17 — wpływy z wydawnictw.

Cena 2 zł 50 gr